

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Rerum Divinarum In Psalmos
Quindecim**

Hillesheim, Ludwig

Coloniae, 1572

VD16 H 3683

41 Quemadmodum desiderat ceruus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60352](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60352)

terra, absque angustijs redempta in tu
 exultet salute, sublata ad domicilium ca
 leste tuum, & aeternorum gaudiorum
 particeps facta. Nunc quidem grauis in
 mo meo insidet mœror, sed plorantem
 coram te, & mente prostratum, excipit
 misericordia tua, reddit a beneficio a
 no tuo letitia salutaris tui, cum iustifica
 tus in veritate tua ero. Hæc videnda
 ria tua, spes mea, irrita nunquam erit
 Tu formasti me, deleuisti propter te
 nubem, iniquitates meas, & quasi nebulas
 peccata mea. Reuertar ac veniam
 te Deus, quoniam redemisti me, & in
 labor, in te, mea salutis Deo semper
 ultans. Tu me diriges, deducesque
 excelsa. Victor in psalmis canentem.

Psal. 50.

Ioan. 17.

Esai. 44.

Esai. 43.

Haba. 3.

Meditationis in Psalmum
 XXXI finis

ARGUMENTVM
 psalmi XLI.

Fidelis

Fidelis anima luctante cum desperati-
one inter aduersa mente, ad Deum suspi-
rans, inuocat eum ardenti prece, ac se
non virtute humana, sed promissorum
caelestium, & desideratae immortalitatis
fiducia confirmat.

MEDITATIO IN PSAL-
mum XLI.

A Ge anime mi, qui nūquam quies-
cis pone aliquam tibi moderatiōis
legem, ac praestitutum à Deo salutis tuae
tempus expecta. Si spes tua deserta est ab
rebus terrenis, et illam coaceruati fluctus
difficultatū expugnauerunt: persuade tibi
in voluntate Dei, & optimi parentis sinu
conquiescendum. Recipiet enim in suam
te tutelam, si te ei permittes, suoq; auxilio
tibi aeterna fide succurret. Si sensu omnia
humano metiris, nūquam timori tuo mo-
dum statues, nec vnquam te latitiae por-
tus excipiet, semper à terris in altum ab-
reptus tempestate iactabere. Sed nunquā

F destitu-

destitutus Dei cura & solatio, si in eo omnia pones, eris. Quid autem ad pacem & quietem humanam respicis? inter confusentem omnibus horis sollicitudinum multitudinem? Aggrediuntur te illae & premunt, sed ad eas repellendas ac sustinendas auxilium tibi à Deo, caeli terraque creator erit. Ergo ego spes omnes humanas desideriaque abijciam, ac te regnantem omnem aternitatem Deum sequens, fiduciam me & sustentabo. Omnia mihi magnitudo offeret tua, misericordia & pietas firmabit. Quid enim est in terris, quod agere animū meū possit? grauiorem quā eius dolorem facere, non mœrorem auferre, etiam ea, quae elegantia & summa in mundo sunt, possunt. Desistam ergo eis inueniti, quae falsa me specie fallunt, tua Deus voluntate desiderium meum leniam, nec tu finem erumnarum mearum voluisse esse. Exoluam enim cū maiestati tuae diuina visum erit, non corporis tantum, sed malorum omnium vinculis, & illam att

nam domum adibo, vt in beatorum coeli-
 tum conuentu semper viuam. Ibi enim pa-
 ratus tibi fidentibus locus, & aeterna pax *Eccle. 23.*
 laborum premium erit. Nec in hos am- *Psal. 118.*
 plius fluctus misera vita referar, tibi Deo *G. Cerua*
 meo propinquus, tuaq; illustratus maie iungit ad
 state & gloria. Ad hac tanta bona, que aqua riuos
 proposita omnibus sunt, qui spem in te, ac ad torretes
 pietatem referunt suam, me misericordia aquarum
 tua adducet, Domine vita mea pater atq;
 Deus, cuius benignitate plenus est orbis ter-
 rarum, vt viuat anima mea, tuum auxi-
 lium semper expectans. Nam

Quemadmodum desiderat
 ceruus ad fontes aquarum,
 ita desiderat anima mea ad
 te Deus.

HOC suspirantis animi votum in ma-
 lis meis, vtinam ad caeli clarissimas
 oras, conspectumq; tuum veniat Deus, a
 quo solatium & requiem quero. Vt enim
 ceruus, aut noxio serpentum admorsu
 F 2 astuas

aestuās, aut venatores fugiens, cursu fati-
 gatus ac siti aquarum fluenta appetit. in
 inflammatus inter hac mala vita animo
 ad se fertur ac confugit, vt extincto nos-
 arum rerum ardore, tuo sancto amore in-
 cendatur, cuius suauitas supra omnes sen-
 sus cogitatusq; existit. Sed o recordati-
 nem tristem ac miseram calamitatis, qui
 illam prestantem, & omni genere virtu-
 tis mobilem naturam humanam, inter-
 uertit peccatum, et in malum ac mortem
 induxit. Homo in honore positus, & in
 beatum ordinem adscitus erat, verum
 abrupto impiam inijt cum malis spiri-
 bus societatem, qua deiectus ad inferna-
 iterum ad caelum & adoptionem immor-
 talis regni per tuam gratiam est erectus.

ad Rom 9. Tu enim propitius, notas fecisti diuitias
 gloriae tuae, in vasa misericordiae, quae pre-
 parata abs te in gloriam erant. Diffusa est
 in omnes charitas tua, & ad gratiam fa-
 ctus aditus, manente interim statu eo cor-
 poris & animi qui secum effigiem delicti

ac sensum malorum perpetuo deferret.
Nec homini amplius innocentia sede, &
beati horti amenitate frui concessum,
profligauit eum inde suum delictum, et in
mundum, ceu vastam & horrentem soli-
tudinem induxit. Ibi & delicti sui pœni-
tentia, & exitij magnitudine ceu cur-
su, seu aq̄ tempestate iactatus, amissam
animi sui quietem desiderio tue salutis re-
parare est conatus. Itaque post miserrimū
ipsius casum, tua clementia salus ei inuen-
ta, vt in graui aestu malorum refrigerium
ipsi esset ac quies. Hoc signum erectum est
redemptionis aeternae, quod ego toto men-
tis mea sensu aspiciam ac sequar. Alienus
enim & extraneus abs te Deus per deli-
ctum factus, liberationem expecto, quam
sine te consequi non possum. Hoc quidem
domicilium terrestre ac luteum corporis,
appetens est malorum. Sed anima mea
desiderio ardet tui, tuumq̄ numen eter-
num anxie requirit. Pergam ad te Deus,
& non cunctante fiducia festinabo, ducē-

te bono tuo spiritu, beatissimam vitam
 tota animi spe complexus. O merces tu
 rum, ac vera gloria corona Deus, accen
 sanctissimum in mente mea desiderium
 diuinitatis tuae, vt omni affectione cordi
 tibi adiunctus, inter huius vitæ labores
 discrimina requiem inueniam: non terri
 na & mortalia, sed te mihi proponam,
 ne quo nec vita optabilis, nec quicquam
 terris est quod requiri possit. Itaque ad
 lum vota mea ac mentem referam, cor
 te Deo meo plorās, et diuini tui auxiliij ex
 pectabo tempus.

*Sitit meus
 animus De
 um.*

*Deum for
 tē, viuentē.*

*Vt appare
 am in con
 spectu Dei.*

Sitiuit anima mea ad Deum
 fontem viuum. Quando ve
 niam & apparebo ante faci
 em Dei?

Languet enim cor meum perhenni cu
 piditate tue salutis, & ad te conspe
 ctumq; tuum se attollit, vt consolationem
 in suis miserijs verā, inuenire possit. Mag
 na sitis est mentis incensa malis vitæ, qui
 eam

vitam mundi error, & infesta omnia vr-
 gent: sed nihil me horum sistet: relictis e-
 nim mundana concupiscentia turbidis et
 mortifero venenoplenis lacunis, ad te De-
 us fontem vitæ, anhelus & sitiens cursu
 ferar, vt refrigerium in te anima mea sit.
 Tu enim perennis es fons bonorum, vnde
 vera sanctitas, & animi quies, eternaquæ
 vita dimanat. Sint alijs cupiditates suæ,
 quas tamen illi amplectendo nullum fru-
 ctum percepturi sunt, elusi iniquitate sua,
 et expectatione falsa iucunditatis frustra-
 ti. At spiritus ingemiscens ad te Deum for-
 tem ac viuentem, adoptionem expectat,
 & redemptionem suam, proq; ea gemitu-
 bus, inenarrabilib. supplicat, vt gloriosus fi-
 at, & conformis imagini filij Dei. *Ad Rom. 8.*
 Desiderium hoc meus Deus est, dum in vita
 sum, in hac longinquitate peregrinationis
 mea, fatigatus ac suspiras, ad te vota mea
 refero, quando tandem ab his arumnis li-
 ber, tua optata salute, tuoque aeterno aspe-
 ctu fruiturus sim. Ingrauescentibus enim
 F 4 incon

incommodis rerum, quasi à contemplatione tua disiunctus, atque à spe videndi te sum exclusus. At quando illa dies erit? cui tu cordi meo apparens, reddes mihi lacrimam salutis tuæ? & me principali spiritu tuo confirmabis? vt hic fractus spiritus afflictaq; mens in tua benignitate exultet. Sed diuturna ac longa expectatio me vehementer affligit, versantem inter ea, quæ me nunquam tranquilla mente esse sinunt.

Psalm. 50.

Lachrymis
pascit dies
ac noctes.

Fuerunt mihi lachrymæ meæ panes die ac nocte. Dum dicitur mihi quotidie, vbi est deus tuus?

Deflectit enim ad diffidentiam mentis nec stationem tenet suam, quum conscientia labes, et terror malorum, in sultatioq; perurg et, vix vt vestigium aliquod quietis in animo residere possit. In eam lugendam sortem adducto, amissa omnino in meis miseris consolatione, illa grauis ac dira cogitatio obuersata est.

lix, quo fiducia recidit tua? cui infesta
omnia sunt. & qui rerum omnium atque
opis egenus, multiplices arumnas sustines,
à quibus, quid est quod te liberare possit?
Abditus à te dei vultus est, cuius perfers ter-
rores astuans, cuius te peruadunt formi-
nes, & ira obruunt, vndatim te circun-
dātes, vt nullum ampliùs persugium, nec
aditus aliquis ad Dei clementiam sit. Quo
enim testimonio? quo signo? confirmatus
erga te ipsius fauor est? qui derelictus &
abiectus es, & cui ad consolandum subsi-
dia omnia desunt. Sed tu IESV CHRI-
STE iussu me misericordia tua confi-
dere, iterum consolationis oleo & latitiæ
medicamento me inungis, denunciata ad-
iuuandum me gratia tua.

Hæc recordatus sum et effudi
in me animam meam: Quoni-
am transibo in locum taberna-
culi admirabilis vsque ad do-
mum DEI.

D. August.
Euthimij.

Soni fe-
stiuitatem
celebratis.

In voce exultationis, & con-
fessionis sonus epulantis,

HAEC vox omnium est degentium
tabernaculo Ecclesiae Dei, & arde-
tium caelestis vitae desiderio, eaq; affectu
cordis mei, per Dei virtutem ad retine-
dam spem salutis & aeternae damnationis
evitandas ruinas proderit mihi, ut in pa-
entia maneam, beatam spem misericor-
diae Dei expectans. Nam cum animus me-
us pasceretur dolore, ac longo intervallo
ab vera ratione disiunctus, dubijs in rebus
hesitarem, tandem corroborata mente
me versus errorem meum agnoui. Ceu
ete enim depulsa, veritatis lumine persus-
sus, ad animum reuocaui misericordiam
Dei ac fidem, quae summa aeternaq; est
nec vnquam frustratur eos, qui spes in
suas collocauerunt. Ac tum cogitatio
eorum oborta fuit. Cur acerba te recordatione
illos iterum refert fluctus malorum, vnde
vno momento, cum tua salute, te pietas li-
berabit

berabit diuina? An non Dei aeterna est fides? tot illustribus signis, ad omnes oras terrarum, vniuersasq; se generationes hominum extendens: quae singulare à Deo suis auxilium semper adfuisse testatur?

Non est abbreviata manus Domini, vt sal Esa. 59.

uaere nequeat, neque aggrauata est auris eius, vt non exaudiat, qui caeli terraque, maris & omnium quae sunt in eis conditor, custodit veritatem in seculum. An ve

ro perpetuam tu eius offensam esse putas? Hac quidem aduersum te iusta est: sed aeterna eius misericordia dedita est afflictis, ne extinguantur dolore, ac cum plena fidei, & constantia eorum voluntas expolorata rebus aduersis est, vt ipsius potentiam & manum, benignitatemq; summam diuinitus cōseruati agnoscant. Ergo ego quāquam in angustijs ac metu arctatus sim, nō derelinquar nec malis demergar: sed cōfirmatior tua Deo ope ero, vt nō mente tantum meahilaritate perfusus, verum alijs etiam dux futurus sim, ad tuam adeundam domum tua

q̄₃ atria intranda. Mirus ordo vniuersi
est, ad cuius conspectum mortalium cogi-
tationes defixa herent. Verum ego ad il-
lud admirandum tabernaculum tuum
me vertam, quod tūm preparasti, cum
mundum conderes, Ecclesiam in terra
tuam, in qua verbum me tuum ne in-
peccem ducet: & in hac difficili vita via
ne deficiam confirmabit, donec ad illam
veniam aeternam domum, in qua solium
gloriae tuae est. Transibo enim via vniuersi-
tae carnis, cum multitudine tuorum ex
hac momentanea vita, ad caelestem sedem
exultatione ac festiuitate perenni. Verum
vt eò aditus mihi per gratiam tuam fiat,
in mortali corpore hærens, tibi in terrestri
illo Ecclesiae tuae tabernaculo inseruiam,
& omni actione vita ad tuam laudem ve-
tar, vt in te exultatio mea sit, cui perpe-
tua est cura fidelium suorum. Hæc hære-
ditas felicitatis mea, à morte corporis a-
terna futura est, vt beatitudinis meae fru-
ctum nihil labefactare vnquam possit.

Sed

Sed in hac ærumnosa vita, ex acerbo sensu dolorum, iterum incrudescens animi vulnus me retrò auertit, & ab fiducia vacuum relinquit, mente hunc in modum suscitante: Quid me in hac vita, quæ semper cum morte ac malis coniuncta est, prorsus securam esse iubes? Nondum desiderium meum adeptam, vigilante aduersum me hoste, ac me persequente, sum. Non vis ut te conturbem, posita in seculo, & peregrina adhuc à domo Dei mei? Grauisimum hoc internum est bellum, certe cum diffidentia spe, verum ego Deo fretus, scire illud in me & inueterascere nõ sinam. Vincam enim cogitationum asperarum dominatum, & altiore cogitatione abrumpam.

Quàm deiecta.

Quare tristis es anima mea? Quid te ab
& quare conturbas me? ijs anime
Spera in Deum, quoniã ad- mi? & in-
huc confitebor illi, salutare tra metu-
vultus mei, & Deus meus. multuaris?

F 7 Nunquã

Nunquam certè si illis te dolorum vinculis astringes, liber ab summo interitu eris, nec ullam obtinebis veræ tranquillitatis partem. Sed patere illum morem altè conceptum ex animo effluere, vt consolationi diuina in te locus esse possit. Quid autem in illa perpetuò heres mentis agitatione, curaq; humana? quæ internè latentem fiduciam tuam conturbat? Dei né clementia & benignitas vt soluti vnquam tuæ desit, times? Magna quidem coniuratio mundi & satanae ac carnis, aduersum te est, quæ illaqueare te, & euertere statum tuum possit, vt nec certa securitas tua, & à Dei domo exulanti non omninò nulla ratio sit timoris: Sed perseuerandum tibi est in spe filiorum Dei, vt eius promissum adsequare, per patientiam & fidem. An verò tu Deum immemorem tui fore, teq; deserturum putas? cuius oculi aperti sunt super omnes vias filiorum Adam, cuius inuocatum est super te nomen? à quo aeterna hominum gene-

Jerem. 32.

Iere. 14.

ripræstita est salus. Metuis né vt non vide
 at te qui omnia videt? Contemplare ordi
 nem rerum, & signa ea, quæ adita diui
 nitus sunt, vt attolli animus tuus ad Deū
 possit. Multa nequit humana vis, sed dei
 potentia æternum monumentum cælo et
 terris est constitutum. Quod per nos mi
 nus valeamus, totum hoc ab eius magnitu
 dine sperandum est. Ab nostra enim infir
 mitate, eius gloria perficitur & illustrior 2. Cor. 12.
 fit. Tutantum confirmata mente ad eum
 te verte, & pietatis officia præsta. Inuoca Ierem. 29.
 Deum & viues, eumquæ adorabis, & cun
 ctis afflues bonis, quoniam tecum erit Do
 minus, vt te saluet. Attrahet te miserans, Iere. 31.
 vt quiescat vox tua à ploratu, & oculi tui
 à lachrymis, nec vnquam frustreris. Ergo Psal. 71.
 ego aspiciam ad te Deum, expectabo te sal
 uatorem meum: audies me Deus meus.
 Recordabor miserationum tuarum, quæ Mich. 7.
 ad me gloria & salute æterna affectū cer
 tō peruentura sunt. Has ego & celebratu
 rus sum, & vberimum referam fructum
 patien

patientia mea ac spei, quam in tuis promissis constitutam semper habui. Ut enim particeps aduersorum, sic etiam consolationis ero, ut sempiternum abs te beneficium habeam. Itaque dum in terra sum, sustinebo me, & ante te prostratus, querelam meam proferam.

Dei cit se a

anima mea

intra me.

In me ani-

ma mea.

A monte

Mizraar.

Ad me ipsum anima mea conturbata est, propterea memor ero tui de terra Iordanis, & Hermonym et a monte medico

2. Cor. 7.

L Ex grauis delicti constituta iudicio tuo fuit, & quasi perpetuus in naturam moeror inductus, semper ingemiscete ab inoterrarum ad malorum concursu mente. In hac tristi sorte, & graui exilio mea vita, consideratione tui Deus solitudinem meam leniam, tuam visurus in me liberando clementiam. Mundi dolor mortem adfert, sed qui secundum te dolor est, vitæ correctionem ad nunquam penitentiam salutem efficiet. Hoc igitur conturbata

bata anima mea, tristitia in hac infima Iordanis in
 terra, locoq; doloris mihi praestabit, vt tui terpreta-
 recordatio semper in mente mea desixa tur terra
 sit. Nec vnquam mihi vlla perturbatio inferior.
 hoc consilium excutiet, vt non animum Hermo-
 meum tibi Deo meo obligem, & in tua ob- nym locus
 seruantia omnia ponam. Tu enim exilij doloris. Hæc
 mei & arumnarum misertus, sollicitudine Euthy. in
 nem omnem meam leuabis, vt certa et fir p sal. 41.
 ma expectatio mea sit. Ne ergo longius ac
 remotius mea salutis sit tempus, propin-
 qua gratia tua sit, vt angustijs meis et de-
 bilitate spei occurras.

Abyssus Abyssum inuocat in
 voce cataractarum tuarum. Omnes flu
 Omnia excelsa tua & fluctus ctus tui at-
 tui super me transferunt. g; procella.

Ego enim aduersis rebus oppressus vix
 consisto. & incredibiliter laboro, ceu
 nimbis malorum, grauisimaq; procella
 circumfusis vndique & obrutus, vt timē-
 dum mihi de omni meo conseruando sta-
 tu,

tu, sit. Ergò ne ab cogitationibus meis & fiducia in Deum desistam? Ne finas omnipotens Deus, vt tam exitiosam vnquam ineam viam. Sed nullus hanc mihi mentem adimet dolor, vt non in omni timore tuostans, ad te confugiam: & inter formidabiles rerum casus te IESU CHRISTE liberator omnium in te credentium, implorem. Tibi igitur domino meo supplico, & in hac miseria abysso, tuae misericordiae abyssum inuoco, ne precipitatus in malorum profundum, impressionibus tuis fluctibus demergar. Tu certè seruabis me ab interitu, nec obrui torrentium horrendè sonantium impetu tibi fidentem serues, vt viuam in conspectu tuo. Quod tu

Ose. 6.

Quotidie
comendat
Dominus mi
sericordiam suam.
Omni no-
cte laudem
dei viui ca-
nam.

tribus ijs, quorum in te iacta & firmata spes est, eosq; è caelo demissa salute, gaudio & bonorum plenos facis. Hac sors decretum iustis est, quoniam

In die mandabit dominus misericordiam suam. Et nocte canticum eius apud me.

Hac

HAEC illa suauitas est atque dulcedo,
qua depressas miseris mentes in al-
to beatitudinis constituit, & omni abster-
so mœrore ad letitiam traducit. Nulla e-
nim est dies, qua non deus illustre aliquod
monimentum in subleuandis suorum arū
nis relinquat. Nam protecti ipsius gratia
quantumuis afflictī erunt, ad eos consolā-
dos & iuuandos omni comparata ratione
diuina. Ac ferent illi testimonium aternū
à Deo conseruata salutis, quū ablata ma-
lorum nocte, splendida illis exorietur mi-
sericordiæ diuina dies. Itaque cum Dei
sit ipsi addictos clementia sua comprehen-
dere, firmabo illa me spe, ac si nil dignum
exhiberi maximis eius beneficijs potest,
laudem ei tribuam, ipsiusq; sanctissimum
nomen perhenni, ac ne nocte quidem in-
termisa memoria celebrabo.

Oratio Deo vitæ meæ, dicā
Deo susceptor meus.

Quare

Heb. rupes
mea. Dicā
Deo petra
mea.

Dūm exp-
brāt, dū cō-
nitiantur.

Quare oblitus es mei? & quare
recontristatus incedo? dū
affligit me inimicus.

Dum confringuntur ossa
mea, exprobrauerunt mihi in-
imici mei. Dum dicunt mihi
per singulos dies: Vbi est De-
VS tuus?

Quò maius enim beneficium Dei est
eò arctiore vinculo & cura obstru-
ctus, vt mea mens omnis & cogitatio
deseruiat, ero. At quantulū illud est, quod
in hac humilitate mea & inquinata
ta ei qui infinite magnus est ac bonus
nè impendi possit? Sequar tamen veram
rationem meae consequenda salutis. Con-
fugiam enim ad tuam misericordiam do-
nus, & ad te supplicem orationem meam
feram, qui placatus mihi & reconcilia-
tus per IESVM CHRISTVM filium
tuum vita me donas, nec vt ea vllis malis
superari possit, prestas. Quàm grauis an-
te

tem terror peccati mei est? quo laboro,
 & qui me miserabiliter perurget. Sed tu
 propitius, nec miseriam meam diuturnam,
 nec desertum me omni opetua esse fines.
 Tu enim instar firmissimæ rupis ac pe-
 tre mihi es, ad quam in hac misera rati-
 one vitæ, ac summis meis arumnis consu-
 gam. O misericordiæ tuæ magnitudi-
 nem, in qua paratum mihi auxilium &
 gratiæ, ubi consistam, locum semper habe-
 bo. Et tamen in hac varietate vitæ, quasi
 perpetua vox est doloris. mihi enim cogi-
 tationibus meis subijcanti gravitatē cri-
 minum meorum, ex ijsq; ortam magnitu-
 dinem malorum, formidolosa omnia sunt
 & querelarum plena. Cur immemor mei
 Deus atque oblitus, providentiæ tuæ qua
 omnia illustrantur, lucem subtrahes men-
 ti meæ? Ego inter summas offensas, affe-
 ctus tristitia incedo & versor, ut ea acer-
 bitate sua quasi membra mea cōfringat.
 Quid enim gravius, quàm tanto obuer-
 sante dolore, non externa solum vi, sed in-
 terna

terna hostili vrgeri? quæ ab ipsis damnationis inferis anima mea exitium adferre conatur. Hæ spirituales angustia, magnam hesitationem, & nefarias cogitationes suggerunt, vt menti subijciantur. Vbi est Deus tuus? Tu quidem spe certa obfirmasti animum tuum, sed te in media turba malorum planè desertum videtis.

Tbren. 2. des. Magna est velut mare contritio tua, quis medebitur tui? Manifeste vana fiducia tua. Vbi est spes tua? qua beneficentiam exercebas? Vbi benignæ erogationes iustè quæ facta tua? En vt comparent omnia. Hæ crebra & quotidiana imagines, indigna quæ cogitationes fragilitatem meam infestant. At in his mentis fluctibus, æterna me misericordia tua destabiliat, atque confirmet, ne vnquam in illum impatientiæ sensum labar, ac aduersariam tibi cogitationem suscipiam.

Tob. 2. Egonè alienata mente derelictum me à clementia tua & destitutum salutem? nec depulsis inimicis ad salutem

tem factam viam agnoscam? Respiciam ad te Deus, nec hanc positam in mente mea spem, inferorum potentia euincet. Tu DEVS in hoc graui certamine, me gratia tua & spiritu principe sustentata, vt his prauis animi motibus mea fides superior sit. Ita ab falso errore ereptus, mala omnia euitabo, & fructus mihi consolationis ac beatitudinis vera prouenturus est. Cur non ergo tanti praemij expectatione, bona cum spe semper ero? cui certissimum & perpetuum praesidium Deus est, malorum omnium propulsator, omnis salutis & beatitudinis effector. At cum eo propitio omnia me bona maneant,

Quare tristis es anima mea? et
 quare conturbas me? *Meum praesentē seruatore*
 Spera in Deum, quoniam *atq; Deum.*
 adhuc confitebor illi, salutare vultus mei, & Deus meus.

AN illa te perpetua exteret natura
 tua labes, semper legi & consolati
 oni repugnans diuinæ? Nunquamne
 te vinculis dolorum exolui fines? semper
 amarore plena, nec tuæ leuandæ calam-
 tatis spe nixa? Sed tu subleuata à Deo
 erige te ad bonum, & à malè cogitandis
 quiesce. Ne sinas fiduciam tuam labi
 fluere. Animet te ad bonum pietas De-
 ac te in fide patientiaq; confirmet, ne vi-
 quam succumbas fragilitati, aut à iusti-
 tia cultu deficias. Agnosce beatitudinem
 tuam, & auctis imaginibus malorum se-
 quere eos, qui fidem habuerunt Deo, &
 in gaudium tuus conuertatur mœror. Ha-
 signum in omni statu rerum anima
 mana propositum est, quod ego in mentis
 mea defixum habebō semper. Ita in omni
 actione vita beatus ero, vias meas ac vi-
 stigia confirmante Deo, fortunanteq; con-
 silia. Nec si in terris arctæ angustæ
 res sunt, minùs fidenti animo ero. De-
 vox est, in mundo pressuram fore, in ip-
 pac

Ioan. 16.

pacem : hæc tranquillitas mihi proposita
est. vt fruam præmijs fiducia per Deum
misericordiam, qua me dignatus est. Quan-
quam igitur manent lachrymarum riuus
oculi mei, & ablatio mei cordis gaudio pec-
catorum sustineam pœnas, tamen Deum
ante oculos ponam, ac culpam deprecatus,
confitebor ei nec inueterascere illam in
mente tempestatem sinam. Ita et ex diris
desperationum fluctibus emergam, ac deo
æterno laudes agam, iustitia & clemen-
tia nomine, qui me internè exhilarabit,
& miserum in gratiam recipiet, ac fœlici-
tatem sempiternam. Quid ergo ad beati-
tudinem deerit meam? quin in perpetu-
um later? visurus salutare Dei, ipsiusque
gloriam in omnes seculorum ætates per-
cepturus. O desideratas meas spes, quas
tu omnis boni autor Deus imple, nec vn-
quam frustrare. Deficiat per gratiam
tuam timor, augeatur spes, vt in charita-
te tua quiescam & perseuerem: Acqui-
escam sanè & perseuerabo. Misericordia

G

enim

enim me & benignitas tua torpentem ex-
 citabit, ac fractum recreabit, vt excel-
 so inuictoque animo sim, & ope tua flo-
 ream atque exultem. Tu arx salutis
 mea, ac firmum presidium, quo sala-
 tem meam tuear & vitam, ne concu-
 ac labefactari vnquam possit. Quoni-
 am autem in hoc graui exilio vite, alto
 nox mœroris menti mea imminet, tu ge-
 mitus meos magnitudine doloris expres-
 sos ab alto cœli loco audi, vt conseru-
 pro tua clementia. Pateat ad tuam a-
 nam sedem precibus meis accessus: vt lu-
 las lugubri mente effusas, coram te an-
 gelus tuus referat. Te enim cum pi-
 tate inuoco Deus, vt spiritu tuo respi-
 gerer in hoc æstu, ne peream. Mibi qui-
 dem necesse ad salutem est tentatione pro-
 bari, vt caro spiritui subdatur, & animus
 ab terrenis rebus desertus, spes in te
 suas defigat. Committam ergo me totum tibi
 ac mihi diffusus, tibi confidam, ad spem
 tam immortalitatis spiritu tuo euectus

Pro eo & confitebor tibi, ac te Deum me-
um glorificabo in corde meo, vt anima in
salutari tuo mea perpetuum refrigerium
sit & quies.

Finis meditationis in psal-
mum XLI.

ARGVMENTVM
psalmi lxiiij.

Cum omnia animi & corporis bona
abs Dei manu, beneficentiaq; dimanent,
nec retineri sine beneficio eius queant, eod-
etiam mens omnis in hoc exilio & pere-
grinatione vitæ referenda est, grata re-
cordatione Syonis Ierosolymæque cœ-
lestis: quo obseruato fœlicitate in terris
summa, ac demum bonis in cœlo æter-
nis fruemur.

MEDITATIO IN PSAL-
mum LXIII. iuxta Hebra-
os LXV.

G 2 Magnis